

GENÇ KALEMLER

Kültür – Sanat - Edebiyat

Kübra KORKMAZ

SORULAR SINIRSIZSA, ZORDUR CEVAPLAR

Edebiyat anlarsa yalnızlığımı, rahatlatırsa eğer beni, sarsın benliğimi. Bugüne dek böyle düşünmemiştim. Yeni idrak ediyorum edebiyatın düşüncelerini yazmak olup bir ders olmadığını. Evet, bize dersler verir bu kuşkusuz ama bahsettiğim bu değil, edebiyat bizleri düşüncelerimizdeki sonsuzluğa çağırır ve bilhassa orada gerçek hayata dair kalıntılar bırakmaz.

Hayata dahil olmayan şeylerle bizlerin hayatını muvaffakiyetle anlatır ve başlangıç nedenimizi bizlere sorgulatır. Bu da bizleri başından beri aradığımız varoluş sebebimizi sözlere dökmeye zorlar. Bu sebep bizi -onu aramak için yola çıktığımızda- bir sel gibi pek çok yere götürür, giderken topladığı sorularla birlikte.

Bu sorular bizim varoluş sebebimizi ararken sorduğumuz sorulardır. Biraz zaman geçince bir çığ gibi yığar önümüze soruları. O zaman çık için içinden çıkabilirsen! Belki de yarı yolda bırakır seni bu sel, ne olduğunu anlamazsın. Bırakmasının sebebi, bu selde hiç istenmeyen, hayata dair şeylerin daha çok önemsenip, onların düşüncelere katılmasıdır. Lakin bunu hiç kimse anlamaz. Anlamayanların kimisi “nasip” derken, bazıları “Neden?” diye sorar. Nedenleriyle tekrar yakalarlar soruları, mutlaka bir dönemeçte uğrar onlara bu sel, kesinlikle daha coşkun bir seldir bu. Sorular daha belirgin, daha içtendir belki de. Sorularında muvaffakiyete ulaşan bu kişiler, bu sel onlara uğradığında öğrenir, gelişir, büyülenir ve doruklarda yaşar sevincini, lakin bulabilir mi sorulara cevap?

Sel, bizim selimiz... Sonrasında alıp başını gider uzun bir yola, ardından bağlanır bir nehre. Artık yok olma kuşkusunu yoktur selin ve beraberindeki kimselerin. Güvendeler mi bilmem. Sorular büyüdükçe bu selin bağlandığı nehir coşar, coştukça zorlar, zorladıkça artık zor gelmeye başlar bu yolculuk. Belki de bu nehir soruların cevaplarını taşıyamıyordur, dersin. O zaman da umut ve bekleme biter. Boğulup gidersen sorularda, cevaplara doğru çıktığın yolculuğun sona erer. Sabrın, hoşgörün, çaban, sebatın son bulur bir anda. Sonsuzluğa gidenlere, bu nehri kaybedenlere uğurlar olsun!

Gelelim bizimle gelerek azimle, gayretle cevapları mutlaka bulacak olanlara. Artık bu yolculuk çok zorlarsa da terk edilemez. Çoğu zorluk aşılmışken ve nehir bu kadar coşmuşken buna izin vermez. Bu yoldan dönmek imkânsızdır artık. Ama deneyenler de olacaktır. Ben de bir ara denedim, bilhassa beklenen cevaplara gereken sabrı gösteremedim. Zorladım, yılmamak için. Tabii ki nehir beni bırakmadı ve devam ettim, hâlâ da müptelasım bu nehrin...

Cennet ÜÇÜNCÜ

AYNALAR

Denizi mavi yapan gökyüzü,
Gökkuşağı, yağmurla güneşin yüzü...
Kar, umutsuzların gönül sözü
Bakılmayan gözler, bir ömür sözü...

Zühre'yi yaşatan, yalnız Tahir
Aşkî aşk yapan sürmesidir ahir...
Seven ölüyorsa, gereksizdir panzehir
Maşuk sevmiyorsa zaten, hayat sevene hep zehir...

Busenur AKKOÇ

Gelelim bu uzun yolumuza. Bitmek bilmeyen serzenişler yaşıyoruz, bitmek bilmeyen umutlarımız var bizlerin seldâşlarımız. Devam etmeliyiz sorulara, arada bir kaybolmayız belki. Çünkü kaybolmazsak gelişemez, gelişmesi gereken olgunluğumuz. Eğer ki birbirimizden ayrılmazsak daha güçlü oluruz. Birlikte kulaçlarımız sonsuz soru damlacıklarını. Nedir ki bizim için bu sorular, sonuna kadar gidilen yolda bir büyük dalga olup bizleri ayırıp da yalnız kaldığımızda benliğimizi kıyılarında boğmadıkça. Sabrediyoruz cevaplara...

Akıyor kumlar, geçiyor zaman
Gidenin arkasından çekmesi zordur, aman...
Geceleri zuhur edip yansıyan,
Sensin, ister yak ister yan...

Küçük çocuk konuşamaz, utanır
Hayal görür cenneti, ne bilir ne de tanır...
Kaybolmak ister bazen, uzaklaşır
Dayanamaz, üzüntüsünden saçları aklaşır...

Ayşenur DEMİR
BAYAN PETİBÖR

Ses çıkarmaktan korkar olmuştu. Yavaşça kafasını eğdi, tek gözünü yumdu ve usulca izledi. Büyük pembe tavşan zıp zıp zıplıyor, küçük ayıcık onu durdurmaya – daha çok masanın üzerindeki muazzam pastaya uzanmaya- çalışıyordu. Gördükleri karşısında hayrete düşmüştü. Besbelli yalan değildi bu gördükleri... Hızla ellerini çırpı: “Biliyordum! Biliyordum! Biliyordum!” Gereğinden fazla ses çıkarmıştı işte... Sesi işiten küçük ayıcık kulak kesildi. Hızla büyük pembe tavşanı durdurdu ve hızlı ancak temkinli adımlarla kapıya yaklaştı. Büyük pembe tavşana eğilmesini işaret etti. Şaşkın tavşan, iri dişlerini sergileyerek:

-Efendim, dedi tükürürcesine.

Hâlbuki bundan nefret ederdi küçük ayıcık. Aniden kızaran yüzünü sertçe silip çattı küçük kaşlarını.

Şeymanur ALTINOK
YAŞAM DESTEK ÜNİTESİ

Kitaplar... O, içi huzur dolu iki kapak arası. Bazen o karakterlerle güler neşelenir, bazen de onların hallerine üzülen kederlenirsin.

Kitaplar ayrı bir dünyadır. Seni biraz da olsa gerçek yaşantından, kendi dert ve tasandan ayırıp başka bir dünyaya götürür. Bazen o kadar kapılırsın ki bir kitaba, hiç bitmesin istersin. Bazen bir sürü kötü şey yaşayan bir karakter kitabın sonunda yeni bir başlangıç yapar da onunla gülümsersin ve belki çıkarır bir, iki damla yaş gözlerinden. Kötü sonlar üzer seni, o olayın içine katarsın kendini üzülsün. Bir kitap da vardır ki, dudakların yorulur yukarı kıvrılmaktan. Mutlu eder, neşelendirir seni. Yatağına girdiğinde gözlerini kapatmadan biraz önce aklına gelir yine gülümsersin. Böyledir kitaplar, içine alır seni ve başka diyarlara götürür.

Dost olurlar sana. Belki de bir yaşam destek ünitesi... Bir iki saatliğine telaşlarını bırakıp gömülürsün o sayfalara, harfler labirent olur kaybolursun bir anlığına. Bilirsin kapaklar kapanınca yine başlar koşturmaca ama sen biraz renk kattın ya içindeki gökkuşağına, o yeter sana!

Küçük patilerini (bence pati denmeli) -ayaklarından büyük olduklarını inkâr edemezdi kimse- beline yerleştirip:

-“Sadece eğilsene !” deyiverdi. Büyük pembe tavşan yavaşça eğildi. Muzip gülümsemesi yeşermişti yüzünde. Oo, hayır! Parmağını küçük ayıcığın karnına dokundurdu. İşte bu, işte bu, çok sevimliydi!

Birden hıçkırırçasına gülmeye başladı küçük ayıcık. İşte bunu çok severdi büyük pembe tavşan. Çünkü gülmek ona yakışıyordu.

-“Ha ha hah! yeter! Ha ha ha ha ha!” gülmekten gözleri sulanmıştı küçük ayıcığın... O sırada kapı tıklatıldı. Birden durdular. Bakışlarını kapıya çevirip beklediler. Ve bir daha. Gözleri nihayet birbiriyle buluşunca, hırçınca salladı patilerini büyük pembe tavşanın kulaklarına. Arkasından kendinden büyük bir anahtar çıkartıp yerleştirdi kapının anahtar deliğine. Yorulmuştu. Nefes nefese zıplamaya, anahtarı çevirmeye çalışıyordu. Birden kafasını çevirip haykırdı:

- “Yardım etsene !!!”

Yaklaştı, tasasızca tek seferde açtı kapıyı. Şaşkınlıktan küçük ağzı açılan ayıcık, öylece anahtara bakıyordu.

Küçük kız duyduğu ‘klik!’ sesiyle yavaşça kapıyı açtı. Büyük kapı, yüksek bir gıcırtyla açıldı. Küçük kızın kalbi bir kuş olup uçacaktı sanki ya da bir kelebek. Evet, kesinlikle bir kelebek. “Çünkü kelebekleri daha çok seviyorum.” diye geçirdi içinden. Adımını içeri atar atmaz bir çığlık sesi duydu. Korkuyla o da eşlik etti. Sonra açılan, bir gramofon sesi...

Küçük ayıcık içeri giren kızı görünce irkildi. Birden çığlık atıverdi. Panikle geriye doğru düştü. Uvvvv, işte bu acımış olmalı... Birden duyulan müzik sesiyle büyük pembe tavşan da eşlik etti onlara. Üçü o salonda çığlık atıyorlardı. Çılgınca gelebilir ama bana inanmalısınız!

Çığlık atmaya küçük kız kesti. İri, yeşil gözlerini küçük ayıcığın üzerinde tuttu ve :

-Siz de kimsiniz? Dedi

Üçü oturup pastayı güzelce yediler. Hımmm... Frambuazlı, çikolatalı pasta... Tabi ki yemelilerdi. Büyük pembe tavşanı hıçkırık tutmuştu. Ne yapsak, ne yapsak? Evet! Tavşanı ayaklarından tutup, tepetaklak ettiler. Ancak bu hiç de kolay olmamıştı. Tüm yastıklar etrafa dağılmış, sandalyeler öylece köşeye atılmıştı. Kısaca ev; savaştan bir alana, mahşerden bir kesite dönüşmüştü. Anladınız siz...

Kapıda beliren anne, kocaman bir gürültü çıkardı:

- Buranın hali ne böyle?

Küçük kızın verebilecek tek bir cevabı vardı:

- Açıklayabilirim...

Güneş AKBULUT

ZİNCİRLEME HAYAT TAMLAMASI

Hüzünle harmanlanmış gönül külünün, hiç soğumadığı bir medeniyet benim dünyam. Geçmişten günümüze diye başlasam anlatmaya, yine de yetmez medeniyetimde yaşamış uygarlıkları tanımlamaya.

Zaman, bir salyangozun kabuğunda yaşıyor bu medeniyette. Kahramanlar ise fazlaca büyümüş küçücük çocuklar; yağmura yakın duran, kedilerin gıdalarına dokunan, uçan balonunu elinden kaçıran ve pamuk şekere kanan çocuklar. Satır aralarını okuyacak ve yüreklere dokunacak kadar büyümüş çocuklar. Duyguların dünyaya doğuştan sağır olduğunu öğrenmiş olan çocuklar. Gözleri şiirlere el veren ama kırılınca şiirlere küsen çocuklar. Kördüğümleleri çözmekte üstlerine olmayan ama basit bir fiyongun ucunu çekemeyen, koskoca dağları aşip da sevimli bir yamaç yolunda tökezleyen çocuklar.

Hikayenin sonunda el ele tutuşup, sonu belli insanoğluna sonsuzluğun anlamını anlatan fazlaca büyümüş küçücük çocuklar. İşte benim medeniyetimin başrolleri!

İsmail Tarık KANDE
DÜNLERİMİN ÖYKÜSÜ

Artık korkutamıyor beni gök gürültüsü,
Ve gülüşümde güzelliğin sahte bir örtüsü,
Gömülesi gökyüzünde günlerimin döngüsü,
Yarınlara kulaç atar dünlerimin öyküsü.

Küçükken deli dolu bir yaramazdım,
Dertlerim yoktu, yaram azdı.
Büyüme için hep can atardım,
Korktuğum bir insanlar bir de canavardı.

Yok benim artık hiçbir şeyden korkum,
Akıllı, mutlu ve bir o kadar da yorgunum.
Küçük yaştan itibaren başladı sorgum,
Nihayetinde kalbim, hayli olgun.

Dudaklarımda mutlu şarkılardan mırıltı,
Gözaltlarımda uyku, akarsudan kırıntı,
Kulaklarımda sesler dalgalarına sarıldı,
Çok bir önemi yok zaten o yaprak da kırıldı.

İsyan eder şiirlere karalanan satırlar,
Satırlarım eski şiirlerimi hatırlar,
Hatırlarım şimdi anılarım kayıplar,
Kayıplarda bu gemi sonsuzluğu sayıklar.

Nursena YARALI
VAVEYLA

Arkadaş gibi olan baba kızları bilirdiniz: Hani şu birçok şeyi birlikte yapan, paylaşanlardan. Ben babamla öyle olmadım olamadım hiç. Yok çünkü. Ardında sadece ona yetecek kadar yer olan buzdan parmaklıklarının arkasında. Ne kendisi elini uzattı ne de uzattığım eli kabul etti içeri. Anlaşılması güç bir ifade vardır hep gözlerinde. Arada bir pişmanlık kırıntıları görür gibi olsam da toparlar hemen kendini. Benden başka herkese nasip olan o gülümsemesini bahsetmez bana. Hissizliğin dengesiz adımlar attığı saçlarını okşamaz hiç. Neden bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa o da değerli olduğumu hissetmeye ihtiyacım olduğu. Ne yazık ki değer denilen şeyin benim gibi basit bir kızın taşıyamayacağı kadar pahalı ve sık bir palto olduğunu da biliyorum.

-Ne olurdu baba, sırf anneminkilere benziyor diye saçlarımdan katili olmasaydın!

-Ne olurdu baba, hayatımı ceset taşıyan bir ambulansın siren çalması kadar anlamsızlaştırmasaydın!

-Ne olurdu baba, çocukluğuma gömdüğüm insan sayısı kadar kırgınlığım olmasaydın!

Kimse görünmediği kuytulara yaşamaktan, içim feryat ederek çırpınırken dışımdan sessizce ağlamaktan yorulmuş. Kalbimi taşıyan kemiğin etrafı küflendi artık. Derinlerde, kendi içimde bir kuyuda yaşamak istemiyorum. Gönlümün sessiz feryatlarını işitmek istemiyorum. Zaten yaşamak başına yorucu bir eylemken her karanlık gecenin ardından aydınlık bir sabah beklemek istemiyorum ben. Sığmıyor artık içime attıklarım.

Bunları düşünürken hiç burada yaşamamış gibi kokuşmuş zihniyetli insanların ikamet ettiği bu izbe yeri terk etmek için yaptım ilk hamlemi. Bir adım attım özgürlüğüme giden yola. Dayan Efnan dayan. İçine attıklarının bindiğin trenle uzaklaşma vakti şimdi.

Elif KEKLİKÇİ
KARANFİL

Karanfilim, biliyor musun öyle yalnızım ki sensiz! Neden yoksun yanımda? Ya da neden eskisi gibi destek olmuyorsun bu örselemiş yüreğime? Belki o kırmızı elbisemin sağ cebinde olsaydın yine yüreğimde hissedirdim seni.

Biliyorum sen de şu an büktün o narin boynunu. Bakışlarını değil gökyüzüne, toprağa bile çeviremiyorsun, biliyorum bunu... Sert esen ayazda dimdik tut başını. Asla pes etme. Bu şiir bizim şiirimiz, bu hikâye bizim, bu çırpınışlar bizim. Unutma! Her ne kadar yüreğimizi yırtarcasına giren bu acı bir hançer gibi deşse de yaramızı; bu ayrılık bir gün olur son bulur. Ola ki sonlanmadı feryat, yine devam etti sence; işte o zaman kara bulutlar çöker bu küçük mucizeler bahçeme, incinmiş olur çiçeklerim, incinir karanfilim. Bir demet öykü için toplarım o zaman kırmızı karanfillerimi. Evet, bir demet öykü için. Bir tek seni bırakırım toprağında... Ayıramam seni hayat damarlarından.

O sessiz çığlığını duyar gibi oluyorum şimdi. Ya da sadece içime doğuyor bu ürkek görünüşün. Sakın eğme o güzel başını, uzat göklere; gül sonsuzluğa, güneşe daima. Sen ki sevginin sıcak kucağında, mis kokusuyla seni özgür hissettiren toprak anada yetiştin. Özgürdün her zaman. Evet, evet her zaman. Sırf öykün için, kendin için.

Neredesin şimdi? Soğuk duvarlar arasında çok yalnızım sensiz. Ne zaman kırılсан, biliyorum ya da incinsen. Adeta güneşin dünyaya doğduğu gibi benim de içime doğuyor her halin. Yanımda olmasan da, daima yüreğimde hissediyorum seni. Üşüyorum be karanfilim! Ama önemli olan yüreğimin üşümemesi değil mi? Evet yüreğim üşümüyor çünkü tam üzerinde sen duruyorsun. Yer ettin en güzel köşesine yüreğimin. Orda da bir bahçe var artık. Bahçenin köşesinde kahverengi çitlerin önünde ay kadar parlak, rüzgâr kadar sert ama pamuk gibi de yumuşak seni görüyorum:

Gözleri kamaştıran bir kırmızılıkta, ümitsizlerin ümidi karanfilim!

-Kırılma sakın hikâyemiz için.

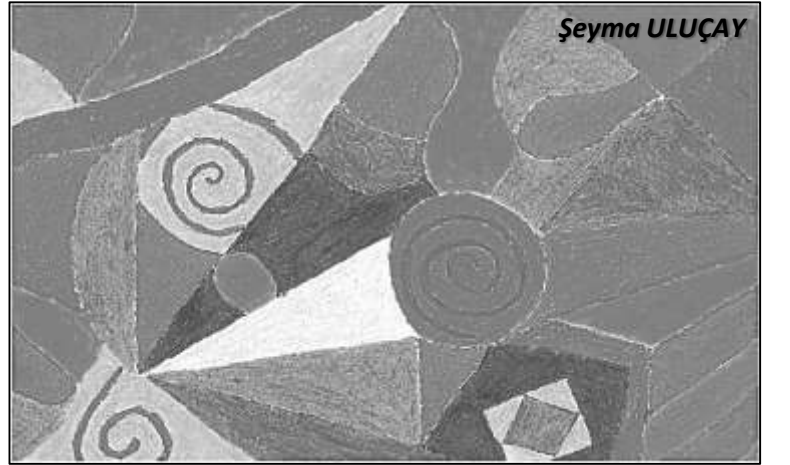
-Özgür ol dağlarda esen rüzgar gibi.

-Özgür ol sonsuzluğa koşan taylar gibi.

-Özgür ol karanlığa doğan güneş gibi,

-Ol ki hikâyemiz için:

- Artık özgürlük "SEN" olmak dilesin...

Şeyma ULUÇAY

Yakuphan KALKAN
GERÇEK AŞK

Göz değil gönül eklemeli aşkı,
Beden değil ruh açmalı sevda kapısını,
Bırakmayı bilmemeli ölene kadar,
Ebediyen yaşamalı, yaşatmalı aşkını.

Bir damla göz yaşına kurban olmalı,
Yazını kışa çevirmeli,
Aşkı için çekmeli her türlü acıyı,
Aşkına can vermeli.

Ben sen değil biz demeli,
Tek kuralı "ayrılık yasak" olmalı,
Kaşına gözüne değil, yüreğine bakmalı,
Bir ömür sürmeli gerçek aşk...

OTUZ ALTI NUMARA TEŞBİHLER

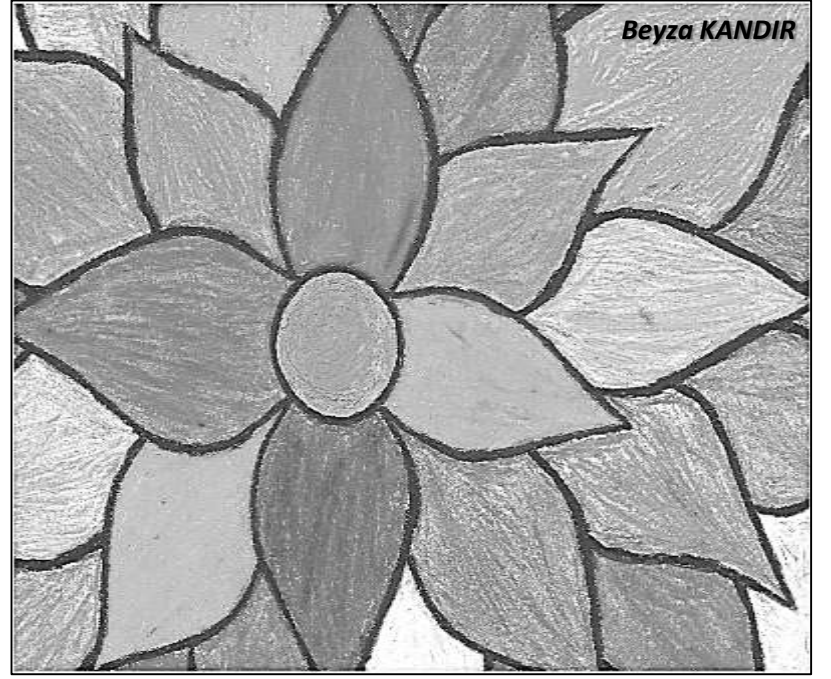
Biraz kolonya sürünsem, ferahlasam, pencereyi açsam. Şöyle bir şey yazdım sonra:

Hani olur ya bazen size oldu mu bilmem, uzun bir nekahet döneminden sonra nihayet ayağa kalkmak, otuz altı numara bir hayata başlamak...

Berbattı, bir yazıya böyle başlanmazdı.

Bilirsiniz işte “Kızlar annelerinin kaderini yaşar.” Bir dünyadayız. Öyleyse annem de yorulmuş mudur, az gelişmiş çok nüfuslu bir ülke kadar? Yoksa o da olmayan çayları olmayan fincanlarda içmiş midir? Ya da olmayan kapıları açmış mıdır olmayan ziller çaldığında?

Belki büyüdüğümde ben de annem gibi tarçınlı kurabiyeler yaparım. Ama ağızda da olsa dağılan şeyleri sevmiyorum ben pek. O zaman patatesler kızartırım pazar kahvaltılarına. Ya da acısı süzülmuş bol şefkatli mercimek çorbaları yaparım akşam sofralarının içini ısıtan. Ama önce anneme sormalıyım, o da benim gibi her resme güneş çizen bir çocuk muymuş? Ya da kiraz bahçelerine salıncak kurmakla mı geçmiş çocukluğu? Şükür ki benim çocukluğum birazcık zorlayıp horoz şekeri dönemine yetişebildi. Ama asla leblebi tozu yutamadı.

Acaba benim de kırmızı yazgım şeker mi kokacaktı, anneminki gibi?

Ben de büyüyünce sessizliklerin kadını mı olacaktım?

Biraz durakladım. Sonra çay demledim. En nihayetinde bu memleketin insanıydım. Ve ben de annem gibi şekersiz içerdim çaylarımı.

Berbattı, bir yazı böyle sonlandırılmazdı.

Sema Nur ÜSTÜNKAYA SEVİYOR MUSUN

Vazgeç, diyorlar

Bilmiyorlar ki ne kadar sevdiğimi.

Unut diyorlar, unut.

Anlamıyorlar ki ne kadar bağılandığımı!

Anlayamazsın, bilemezsin ki

Sevenin halini,

Sen de sevmeden!

Sevmek öyle kolay değildir,

Sevmek;

Ne düşündüğünü anlamak için,

Gözlerine bir kez olsun bakabilmektir!

Sevmek; cesaret demek değildir,

Sevmek; hissedebilmektir!

Onu her gördüğünde,

Daha çok sevebilmektir...

Sevdiysen karşılıksız seveceksin,

Boşuna karşılık bekleme!

Karşılık mı bekliyorsun?

Gerçekten sevdiğini zannetme!

Simge AĞKAYA BANA MUTLULUĞU ANLAT

Bir insan neden mutlu olur?

Aslında bunun cevabını tanımlayamayız. Herkese göre farklıdır ama bu duyguyu yaşamayan anlayamaz. Bazıları yalnız kalınca mutlu olur, bazıları ise yalnız kalınca mutsuz...

Peki bizi özelleştiren de bu değil mi?

Beni mutlu eden şey başkasını mutsuz edebilir. O zaman mutluluğu tanımlayamayız ki çünkü mutluluk herkes için başka şeyleri ifade eder.

Peki biz mutluluğu kendimiz için bile tanımlayamıyorken başkasını nasıl anlayacağız, tanımlayacağız ya da nasıl güveneceğiz onlara.

İşte cevabı herkes için değişen bir soru.

Mutluluk bazıları için sevgidir, sevmektir. Sevgi kendinden ve başkasından alabileceğin en kıymetli şeydir. Sevgiyi her insan farklı yerde bulur; bence bazıları kitaplarda, bazıları fotoğraflarda, bazıları ise insanlarda... Ama aynı zamanda başka insanlar için bu unsurlar sevgi değil de kötü şeyler çağırabilir ve hatırlatabilir.

Eee...

Peki şimdi mutluluğu tanımlayabildim mi?

Benim için mutluluk tanımlanamıyorken diğer insanlar için mutluluk nedir ki?

Belki de mutluluk varoluştur.

Seda Nur AYÇİÇEK KİRLİ BEYAZ ÇORAPLAR

Bir iş dönüşüydü yine. Açtı kapıyı girdi içeri. Yüzünden anlaşılıyordu bunaldığı, sıkıldığı. İş yüzündendi herhalde. Çok çalışıyordu bu aralar. Başka ne için üzülün ki bu adam. Bu dik duruşlu sapasağlam adam. Daha yirmi yaşlarında ya vardı ya yok. Adam yorgun bıkkın adımlarla gitti yatak odasına, attı kendini yatağa. Koydu başını yastığına. Elini yastığın altına soktuğu anda "kirlî çoraplar"la karşılaştı. Pis kokulu siyahlaşmış beyaz çoraplar. Hüngür hüngür ağlıyordu. Ağzından birkaç cümle döküldü hıçkırıklar eşliğinde:

-Bunlar o gün beni terk ettiğinde giydiğim çoraplardı. O gün yağmurluydu ve ben beyaz çoraplarımı giymiştim. Pisleneceğini bile bile giymiştim. Beyazın üstünde iz kalacağını düşünerek senin izini kıyafetlerime, anılarıma hapsedmek için giymiştim. Senden ayrıldıktan sonra gelmişim bu odaya. Bana kızacağını bile bile bu çorapları yastığın altına koydum. İki yıldır bekliyor seni çoraplar. Onları bulman için bekliyor, bulup bana kızman için bekliyorum. Ve yine eski yerine koyuyorum. Gelir de bulursun diye. Bulup da bana kızarsın diye.

Bu kirlî çoraplar aracılığı ile neler döküldü adamın ağzından. Bize çok garip gelen bu sözler adamın ağzından kolayca çıktı. Çünkü adam bu kirlî çorapların yalnızlığın simgesi olduğunu biliyor. Kirlî çorapların yalnızlığını yüzüne vurması üzmüştü adamı. Çünkü adam unutmaya çalışıyordu yalnızlığını. Çünkü adam yalnızdı. O kirlî çoraplar annesinin yokluğuydu. Annesinin ölümü, onu terk ediydi. O çoraplar mezar başındayken yağmurdan kirlenen çoraplardı. Ve yine o çoraplar annesinin mezarının toprağını taşıyordu. O çoraplar, o değerli çoraplar hüznündü. Çünkü o çoraplar siyahlaşmış beyaz çoraplardı. O Çoraplar Kirlî Çoraplardı...

Beyza Yağmur KESKİNOĞLU BU İLK ÖLÜŞÜM DEĞİLDİ

Kaldırımlar bomboş, sokaklar sessiz. Çıt çıkmıyor. Kadın düşüncelere dalmış, fark etmiyor bile sessizliği. Yürüyor, yürüyor. Düşünceleri bulut olmuş, gökyüzü ağlıyor.

Ailesinin biyolojik ailesi olmadığını öğrendiğinden beri bu düşünceli sessiz hali devam ediyor. Olaylar karşısında hep sessiz kalan duvarları bile ağlatan bu kadın şimdi susuyor, garip. Bu acı ona büyük mü geldi yoksa bu acı karşısında o mu çok küçüktü? Bir türlü kafasını allak bullak eden sorularına cevap bulamıyordu. Dün kalbinin ritmini değiştiren adam ona "Bitti!" demişti ve sessizce gitmişti. Kadın yere çöküp ağlamıştı. Ayakta duramayacak kadar yıkmıştı onu adam. O an bu kadar çaresiz olduğunu hissetmemişti. Durakladı, biraz düşündü; demek ki aile her şeyden daha önemliymiş. Sonra anımsadı ki onun ailesi yoktu. Bu insanoğlu ne garip diye düşündü. Biri babam öldü diye ağlarken diğeri babasını bile görmemişti. Oysa o kız ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor. Hiç değilse babasını gördü, ona sarıldı, baba diyebildi. Oysa bu kadının "Babam öldü!" diye sızlanacağı bir babası bile yoktu. Nereye gittiğini bilmeden ilerliyordu kadın. Bu, onun acı duyduğunda yaptığı rutin bir şeydi. Ama bu sefer farklı hissediyordu kadın. Düşünceleri enkaz içindeydi, anlatamıyordu. Bütün ömründen geriye kalan acı tortuyu hissetmeye başladı. Gözlerinden ilk defa yaşlar dökülmüyordu, çok garip! Ama kalbi sırlısıklam olmuş belli ki. Bir an kalbini tuttu. Kansızlık kalbini tetikleyebilir, demişti doktor. Sonra anımsadı sevdiği adam kansızlığı gitsin diye elleriyle ona kara üzüm yedirirdi. Simasında hafif soğuk bir tebessüm oldu. Eski günleri gelmişti aklına. Sonra hemen silindi bu düşünceler kafasından. Ailesi geldi aklına olmayan ailesi. Daha fazla dayanamadı, gözlerinden bir damla yaş düştü. Fiilen öldüğünü hissediyordu. Ailesi, arkadaşları, sevdiği adam kısacası kimse yoktu etrafında. Tutunacak bir dal bulamıyordu işte! Yutkundu, psikolojik bir travma geçiriyordu bu boş, ürpertici sokakta.

Eğildi eskimiş çantasından küçük bir kâğıt ve kalem çıkardı. Bu ilk ölüşüm değildi diye kısacık ama acı ve ızdırap dolu bir not düştü. Ne zamandır düşündüğü şeyi bugün o boş kaldırımda gerçekleştirecekti. O cesareti hissetmişti ilk defa. Kadın aldı silahı, elini bastı tetiğe korkusuzca. Ama ateş almadı nedense meret! Neden tutukluk yaptığına anlamaya çalışırken birden telefonu titredi. Mesaj kutusuna baktı, afalladı. Hayatta kalmayı başaran bedeni o boş kaldırıma düşüverdi. Dilinden incecik bir fısıltı duyuldu: Baba!

Bu gece yarısı iki kişi uyanıktı: Şimdi o yılgın ama umutlu, ikinci kez doğmaya hazırlanan bedene ev sahipliği yapan kaldırım ve o not: -"Bu İlk Ölüşüm Değildi..."

Abdullah KUZUCU

HER ŞEYİN SORUMLUSU..

Sen mi göksün,
Gök mü sen?
Masmavi çehren,

Bozulmasın, benim yüzümden..

Pamuk gibi gözlerinden,
Yaşlar boşalırken,
Öfkeli sular akıp giderken,

Taşmasın nehirler, benim yüzümden..

Kuşlar süzülürken, dibinden,
Özgürlüğe kanat çırparken,
Derdinden, hızlıca üflerken,

Yalpalamasın kuşlar, benim yüzümden..

Nedir bu çaresizlik diye tanımladığımız şey? İnsanda psikolojik travmalara yol açan, en kötüsü onu intihara sürükleyen bu acımasız illet nedir? Bir kuruntu mudur yoksa kabullenemediğimiz şeylere mi çaresizlik diyoruz biz?

Kim bilir belki de, çaresi vardır da kolayımıza gelmediği için öyle adlandırıyoruzdur. Kimi zaman da gerçekten çaresiz hissettiğimiz için. Çaresizlik, kendini çaresiz hissetmek; insanı için için çürüten bir duygu. Bazıları çözüm bulamama hastalığına yakalanmış gibi.

Çaresizlik, dört duvar arasında sıkışmak gibi... Duvarlara anlatırsın derdini, ne güzel dinlerler seni değil mi? Dinlerler ve susarlar. Çaresiz hissetmenin yüzlerce farklı yolu var. Küflenmiş demir parmaklıklar arkasında senelerce mahkûm edilen bir insan suçsuzsa o çaresizdir bence. Hain insanların acımasız iftiralarına uğramışsa ya? İnsanların ona karşı güveni azalır. Boş ver, arkadaş boş ver! Dışarıyı önyargıdan körelmiş zihinlerle dolu.

Bir "Seni seviyorum." sözüne inanıp, ömrünüzü yoluna serdiğimiz kişinin sizi terk etmesi. Acımasızca değil mi? İçinizde bir boşluk hissedersiniz. Omzunda ağlayabildiğiniz kişi size o an bir yabancı olur.

Çaresiz hissetme! Evet; gitti, yarı yolda bıraktı lakin senin yolun henüz bitmedi. İçindeki boşluğu zamanla yeni duygular dolduracak. Üzülmen, kötü hissetmen onu geri getirmez. Ağla, haykır; kır , dök; dön ve bak gelmiş mi? Sadece içindeki kini püskürtürsün. Unutamazsın, zamanla yeni birileri girse de hayatına unutamazsın. Bir his alevlendiyse söndürsen de külü kalır sende.

Ve ben, çaresiz miyim? Bilmiyorum. Çaresizsem niçin? Ne oldu da böyleyim? Bilmiyorum. Aniden gelen o iç karartıcı his. Ağır ağır doğrudum yattığım yerden. Beni ayakta tutacak bir gram bile güzel his kalmadı, tükendim. Çare mi? Bilmiyorum. Dışarda sonbahar havası. Ağaçların altında otursam bir müddet. Hafif sararmış yaprakların üstüme düşüşünü izlesem, tebessüm eder miyim? Bilmiyorum. Sanırım kendimi böyle hissetmeye mahkûm ettiğim için çaresizim.

Ey insanoğlu! Çaresizim deme. Gün gelir bu haline gülersin. "Ah, ben ne safmışım!" dersin. Şu, üç günlük dünyada boş ver karamsarlığı. Her şeyin bir çaresi vardır, yeter ki buna inan.

Beyza KOPARAN

HASRET YÜREKLER

Düşünsene, daha anne kucağını görmeden
Dünyaya attığın ilk çığlığı annenin duymaması,
Bu gözlerinden süzülen yaşların annenin eşarbinda değil de,
Seni saran soğuk beyaz bir çaput tarafından emilmesi.
Ne kadar dışarıdan bir kundak gibi görülse de,
Senin için bir kefen olması...
Düşünsene, ilk düştüğünde seni kaldıranın, tanımadığın biri olması...
Düşünsene, her gece ağlayan bir beden...
Ağlamaktan morarmış gözler...
Sıcağa hasret yürekler...
İnsanın yalnız olması için sizce de bunlar yeterli değil mi?
Sokakta ağlama sakın!
Seni güçsüz zannedip, hemen üstüne çökmesinler.
Düşünsene, hiç kimsesizsin...
Yüreğindeki yalnızlığa sus diyebilen bir çocuk.
İnsan ağlamaktan sıkıldığı zaman gerçek yalnızlık
yağar iki kirpiğinin arasından.
Eğer gideceğin yolu seçseydin,
Göz yaşlarını silebilir miydin?
Yoksa yine şaşar: "Benim sonum bu mu?" Derdin.
Ne kadar matematiğin iyi olsa da hesaplarım tutmadı,
Nasıpte olanlarla umduklarım arasında.
Ne kadar büyüse de hayalim normal bir insan gibi ileriye dönük olmadı.
Hep geçmişe dayalı hayaller...
Keşke şairin de dediği gibi hayal ettiğim her şey gerçek olsaydı.
Kimse söylemedi çıkış yolumun geçmişe dayalı hayaller değil de,
En azından şimdiki düşünerek yaptığım planlar olduğunu.
Sanki şu dünyada benim konuştuğum dili kimse bilmiyor.
Herkes dinliyor ama kimse anlamıyor.
Sonra dedim ki nereye kadar?
Kaybetmekten korkmadığım biri olmalı yanımda.
Kaybettiğimde acısına alışmanın kolay olabileceği biri.
Hayattan sadece bir kendimi bir de beni alıp gidiyorum...
Düşünsene, ne kadar sevinirim:
Kaybolmuş kabrime,
Yanlışlıkla da olsa biri uğrasa!

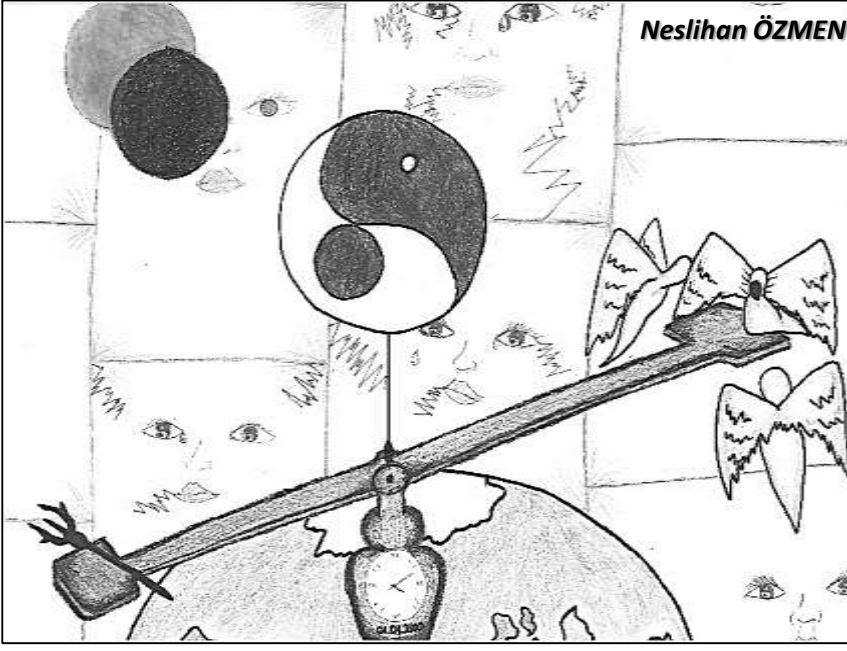
Dilara Bengisu ARSLAN

SADECE YALNIZLIĞIM

Yalnızlık içten gelen bir duygudur. Etrafında ne kadar insan olsa bile (aile, arkadaş, öğretmen) kendimizi bunların içinde bile yalnız hissedebiliriz. Ben uzun zamandır yalnızlığımınla mutluym. Bazen o da olmasa ne yaparım bilemiyorum. Genelde gece uyumaya çalışırken hissettirir bana kendini. Bana: "Düşün!" der. "Neden ben varım yanında?" yani "Neden yalnızsın?" diyor bir yandan da. Düşünüyorum ama cevap bulamıyorum o ayrı mesele. Sonra "Artık yoruldun sonra devam edersin." diyor. Ve bana: "Yazı yaz, müzik dinle, kitap oku, anlat kendini aynalara." diyerek devam ediyor. Ben de onu her zamanki gibi yine dinliyorum.

Yalnızlığım beni hiç onsuz bırakmaz. Başkasıyla paylaşamaz beni. Aklımın hep bir köşesinde onun olmasını ister ve beni her an yoklar. Yalnızlığım bazen yanında arkadaşlarını da getirir: karamsarlık, ümitsizlik, hayal kırıklığı... Tanıştım onlarla da: Hepsi çok iyidir. Beni anlayan bir tek onlar değil mi zaten? Kötü olmalarını düşünmem mümkün mü?

Hani tek başınayken gelir ya yalnızlık, o yüzden istemez yanımda birini. Bana: "Sen böyle tek başına iken daha iyisin." der. Tek kalmayı sevdi bana yalnızlığım. İster istemez alışıyor insan ona. Terk etmek istemiyor onu. Bu yüzden ben de yalnızlığımınla yalnız kalmak istiyorum hep. Bırakamıyorum Onu...

Sacit ERDOĞAN EĞİTİM SİSTEMİ

Daha önce Türkiye'deki eğitim sisteminin yanlışlarını hiç düşündünüz mü? Gelin birlikte bu yanlışları, sistemin içinde bulunan birinden yani bir lise öğrencisinden dinleyin:

Dünya çapında eğitim çözümleri sağlayan "Pearson" adlı bir kuruluşun "En İyi Eğitim Veren Ülkeler" isimli araştırmasında, Türkiye 40 ülke arasında 34. olabildi. Peki, sizce neden ilk 10'un içerisinde değil de son 10'un içerisinde bulunuyoruz? Sizce bu gurur verici bir sonuç mu? Bence değil... Tek tip kıyafet giyen adeta birbirinin aynısı olmaya itilen öğrencilerin, 40 dakika boyunca

Halil Batuhan ATASOY ASLA PES ETME

Beşinci sınıftaydım. Yazılılarımız başlıyordu. Ben çok çalışmıştım. Hafta sonuydu. Arkadaşlarla hava almak için parka gitmiştim. Parkta maalesef bacağım kırıldı. Doktora gittik ve alçıya alındı. Birinci sınavlarda başarılı olduğumuz için ertesi gün lokantada öğretmenlerle beraber yemek yiyecektik. Ben oraya gidemedim ama onlar bana geldi yani evimize. Ben çok sevinmiştim. Daha önce dediğim gibi yazılılar başlıyordu ve ben bütün yazılıları evde olmuşum. O psikoloji ve bacağımın ağrısıyla sınava odaklanmak çok zor oldu ama ben çok çalıştığım için yüksek notlar aldım.

Artık sınavlar bitmiş ve yıl sonu gelmişti. İlkokuldan ortaokula ilk adımdı. Bunun için bir tören hazırlamıştık ve bir tiyatro oyunu. Tiyatroda ben güvenlik görevlisi rolünde oynayacaktım. Bacağı kırık bir güvenlik görevlisi... Bacağım çok ağrıyordu ama bana güvenen başta annem ve babamı, öğretmenlerimi, arkadaşlarımı utandırmamak için elimden geleni yaptım. Artık bir ay geçmiş alçının alınmasına üç hafta kalmıştı. Beni en çok üzen şey iki ay boyunca futbol oynayamamaktı. Beni en çok sevindiren şey ise kuzenimin doğmasıydı.

Bu arada beni mutlu eden bir olay daha yaşandı: Tuttuğum takım Galatasaray şampiyon olmuştu. Alçının alınması, kuzenimin doğması ve Galatasaray'ın şampiyon olması beni çok sevindirmişti. Ama hayat sürprizlerle dolu, her an her şey değişebiliyor. Benim başıma gelen biraz komik: Alçı alınmıştı ama iş alçının alınmasıyla bitmiyormuş. Ben alçı varken her yere sekerek gidiyordum ve yürümeyi unutmuştum yani yürüyemiyordum. Hala sekerek gidiyordum. Bir ay boyunca yürüyemedim en sonunda azmettim ve yürümeye başladım. Bu anıyı hiçbir zaman aklımdan çıkaramadım ve çıkaramayacağım.

"Oğlum, kızım beni dinle; buraya bak, sesini çıkarma!" vb. cümleler kuran bir öğretmenin baskısı altında kalması ve tüm bunlara rağmen okula koşarak, zevkle, istikle gelmesini beklemek neredeyse hayal gibi...

Yazıma Albert Einstein'ın bir sözü ile devam etmek isterim: "Aslında, herkes dâhidir. Ancak bir balığı ağaca tırmanma becerisine göre değerlendirirsen, balık ömrü boyunca aptal olduğuna inanacaktır." Bence Türkiye'de uygulanan eğitim sistemi tam da bundan ibaret. Hâlâ "En iyi öğretmen, en çok ödev verendir." düşüncesi var. Baskıcı, soruşturmacı, samimiyetsiz ve ezberci bir sistemden ne beklenir? "Öğrencilerin kendisini tanımasına olanak veriliyor mu?" diye düşünmek gerekiyor.

Bu ezbere dayalı eğitim sistemi sadece sınavlara kadar akılda kalıyor. Hadi ilkokul ve ortaokul neyse de, liseye geçen bir öğrenci günde 8 saatten 15 farklı ders görüyor. Bu 8 saatte zihnimiz yoruluyor. Bazı günler haricinde kafa dağıtacak bir ders bir etkinlik yok. Kim olduğumuza dair bir fikrimiz yok. Bir öğretmen bütün dersleri anlatamazken, bir öğrencinin bütün dersleri anlamasını bekliyorlar. Diyelim ki adam ressam olmak istiyor. Bu adam çizeceği resmin pH değerini bulup, kara kökünü alıp, çıkan sonucun basıncını hesaplayıp bir de bunun uyak düzenine bakacak hali yok herhalde? Sistem böyle olunca öğrenciler de, sınav sonucuna göre hayatını çiziyor. "Ne olacaksınız?" diye sordukları zaman: "Sınav sonucuma göre okurum bir şeyler." diyor.

Bütün bunlar ile uğraşmak yerine kendimizi tanımaya dair şeyler yapılırsa? Zaten 8 saat ders yorucu. Robot gibi sürekli test çözmemizi bekliyorlar. Ve bu sürekli ders çalışmanın adı da "YGS'ye hazırlık" oluyor. Son olarak: Diyelim ki matematik öğretmeni olmak isteyen bir öğrenci var. Sadece gerekli bilgiler öğretilse de herkes sevdiği işi yapsa, çok daha mutlu ve başarılı bir nesil yetişecektir. "Bırakın da herkes kendi görevini üstlensin."

Burak UNCEL

MAVİ GÖKLERİN KIZILI

Masmavi göklerin kızıllı,
Evet mavi göklerin kızıllı.
Sonsuzluğa uzanan ufukların güneşi uğurlaması,
Tıpkı ebrarın yanındaki şer gibi.
İçime işleyen kararsızlık,
Beynimde nutuk gibi seslenen karamsarlık.
Önümde yeis çukuru,
Arkamda masumca bakan çocukluğum.

Söyledim ya mavi göklerin kızıllı,
İçimi ürperten bir kızılılık,
Yaşamın en mesut ücrasında karanlığa iten bir kızılılık,
Meltemleri kasırgaya çeviren bir kızılılık bu.

Dedim ya mavi göklerin kızıllı,
Başta gelecek vadeden bir mavilik,
Huzuru soluklayan bir biçimde,
Sonra küçük bir kuşkuyu beraberinde getiren bir turuncu.
Fakat hayat yine de güzeldir saflığı, temizliği gösterir,
Ki yanında bir endişe bir kuşkuyu gizler.
Ama en sonunda, karanlığın ve yeis batağının habercisi,
Bir Nuh tufanı gibi kırmızı,
Ümit ve hayalin son bulduğu,
Mesut ücra köşenin yerini şerre bıraktığı bir kızılılık bu.
Gelecekte uzak, ölümün habercisi sanki,
Cehennem ateşini yansıtan kızılılık.

Anlattım ya mavi göklerin kızıllı,
Yaşamdan uzak, ölüme yakın...

O yaz bereketsiz geçmişti. Tarlalar çoraktı, ağaçlar küçük ve tatsız meyveler veriyordu. Köylülerin çoğu hayvanlarını satmak ya da kesmek zorunda kalmıştı. Tarlası kurumayan şanslı sayılıyordu. Osmanlı ordusu işte bu tarlalar arasında yapıyordu yolculuğunu. Enselerindeki güneş cehennem ateşinin bir tasviri gibiydi. Asker “Doyacak kadar aşımız, kanacak kadar suyumuz var.” diyerek şikâyet etmeye hayâ ediyordu. Mamafih, Matbah-ı Amire Emine sık sık mutfaklarda çalışan herkesi toplayarak kibarca(!) uyarılarda bulunuyor, yaşadıkları erzak sıkıntısı bir askerin dahi kulağına giderse, kelleleriyle vedalarını kısa tutmalarını, zira akbaların çok fazla sabredemeyeceğini tekrar tekrar hatırlatıyordu.

9 Zilhicce sabahı, bizzat Süleyman Çelebi tarafından görevlendirilmiş iki kişi, her günkü gibi şafaktan birkaç saat önce görevlerine başlamışlardı. Civardaki en yakın evden başlayarak çoktan kalkmış, hatta bazıları tarlalarına gidip çalışmaya başlamış olan çiftçilerin kapılarını çalıyor, değerinin iki katı altın karşılığında satacakları sebze meyve olup olmadığını soruyorlardı. Hiçbiri satmak istemiyordu, çoğu ederinin üç-dört katı teklif edilene kadar ikna olmuyordu, fakat pek çoğu da ellerindeki iki haftalık karın tokluğuna bedel olan malı hiçbir ücret karşılığında satmayı kabul etmiyordu.

Görevliler geriye, dünkünden farklı bir sonuçla dönmedi. Ellerindeki üç çuval sebzeyi mutfağa, Üstüdan-ı Matbah-ı Has(usta aşçı)’ın ayağının dibine bıraktılar. Aşçıbaşı çuvallardan birinin ağzını açtı. İçine şöyle bir göz gezdirdi. Ümitsizlik ve memnuniyetsizlikle başını doğrulttu. Aynı iç karartıcı bakışlarla görevlilere döndü. Görevliler bu bakışın anlamını biliyordu. Aynı ümitsizlikle başlarını salladılar. Usta aşçıbaşının bir hareketiyle görevlileri yolladı. Günlerdir durum aynıydı. Mutfağa neredeyse tek çeşit sebze geliyordu. Yeşil, uzun, ince, sulu fakat tatsız bir sebze... İşin kötüsü bu yiyeceklerle ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Aşçılar daha önce bu meyveyi görmemişti, hiç böyle bir sebzeyi yememişlerdi. Haşlamayı denemişler daha tatsız olmuş, kavurmuşlar, kupkuru kalmıştı. İki ya da üç günden fazla dayanamayıp çürümesi ise çabasıydı. Ertesi gün yamaklardan birinin sebzeyi soymadan, üzerine tuz döküp keyifle yediğini gördü, tadı bu şekilde hiç fena değildi. Hemen o akşam askerlere, akşam yemeğiyle birlikte tuzlanmış yeşil sebzelerden dağıttılar. Asker sebzeyi çok beğendi. Bunun üzerine ustalardan biri sebzeyi balık gibi tuzlamayı teklif etti. Tuzla lezzetlendiğini anlamışlardı, hem tuzlarsa çürümesini de engellemiş olurlardı. Hemen o gün bu fikri uygulamaya koydular. Fakat tuzlanan sebzeyi bütün özelliğini kaybettiğini düşünüyorlardı, su sıkıntısının had safhada olduğu günlerde susuzluklarını giderecek bu sebzeyi kurutmak büyük bir hata olurdu. Öyle bir işlem yapmalıydı ki sebze sulanıp çürümeyecek fakat suyunu da kaybetmeyecekti.

Aşçıbaşı günlerdir bir küp sirke gibiydi. Ellerindeki malzeme en fazla birkaç ay dayanırdı. Savaşın kaç ay, hatta kaç yıl süreceğini ise yalnızca Hak bilirdi. Asker, yiyecek sıkıntısını er ya da geç işitecekti, isyan çıkartmaya kalkanlar olacak, kelleler gidecek, falakalar kurulacaktı. Bütün bunları düşünmek yaşlı adamın gözlerine uyku girmemesine yetiyordu. Fakat onu asıl düşündüren işin mutfak bölümüydü, onun görevi askerin açlıktan kırılmasını engellemekti. Saatlerce, günlerce düşündü. Bütün mutfak bununla görevliydi, işe yarar bir fikir bulan ömrünü idare etmeye yetecek kadar altın sahibi oluyordu. Bütün bölükbaşılar, fodlacılar, helvacıyan-ı hassa, habbazin-i hassa, hatta kalfalar acemi oğlanlar ve tablakârlar bile bir çözüm arıyor, ümit ediyor, bir yandan da bu yöntemin imkânsızlığından yakınıyordu.

17 Zilhicce günü, mutfak her zamanki gibi bir karınca yuvasını anımsatıyordu, herkes kendi işini biliyor, yapması gerekeni en kısa sürede yapmaya çalışıyordu. Aşçıbaşı tezgâhlar arasında gezinirken iki kalfa da kendi aralarında konuşuyordu. Kalfa belli ki ödülü kazanacağını ümit edenlerdendi fakat herkes gibi o da yakınıyordu “Tuzlama demişler kabul etmemiş, kurutalım demişler onu da beğenmemiş... Hem tuzlu olacakmış, hem lezzetli; hem sulu olacakmış, hem çürümeyecek, peh! Bak oldu olacak, gidip bir küp tuzlama yapacağım, içine de su doldurup buyur paşam hem sulu hem tuzlu ama lezzeti şüphelidir diyeceğim. Peh peh ki ne peh!”

Aşçıbaşı işte o an anladı ne yapacağını. Gitti bir kova su aldı, içerisine bol tuz, bol sirke koydu, yeşil sebzeleri alıp kovanın içine bir güzel istifledi. Ağzını da sıkıca bağladı. Mutfağın içerisinde oradan oraya koşturuyordu, bütün mutfak ahali durup baş aşçıyı izlemeye başladı. En sonunda kovayı hava almaz hale getirince alıp mutfağın bir köşesine koydu, kara otağına çekildi. Bir gün geçti, ikinci gün bitti, üçüncü gün söndü, tam bir hafta sonra ihtiyar adam çadırından çıktı, kapları koyduğu yerden aldı, açtı, bir parça sebze çıkarttı ve tadına baktı, herkes vereceği tepkiyi merak ediyordu, yüzünün ekşimesini ya da memnuniyet ifadesini... Fakat kimse yaşlı adamın yüzünden bir şey okuyamadı. Baş aşçı sebzelerin küpten çıkarılmasını ve mutfaktaki herkesin tadına bakmasını emretti. Sebzeler küpten çıkarıldı, bölük başlarından, tablakârlara kadar herkes birer tane yedi. Yedikçe yüz ifadeleri değişiyor, yedikleri şeyin lezzetine şaşırıp kalıyorlardı. O akşam sebzeler paşalara ve padişaha ikram edildi, büyük övgü topladı.

Savaş, kıtlığa meydan verecek kadar uzun sürmedi. 28 Temmuz 1402’de sabah namazından sonra Çubuk Ovasında gerçekleşen muharebe Osmanlı Ordusu’nun yenilgisiyle sonuçlandı. Sultan Beyazıt Timur’a esir düştü, bu da Osmanlı’da 11 yıl sürecek bir iktidar boşluğuna ve İstanbul’un fethinin 50 yıl kadar gecikmesine yol açtı.

Ankara Savaşı, hiç şüphesiz bir trajedidir. Ankara Savaşı’nın yapıldığı zor şartlar altında sıkıntıların belki de en büyüğüne karşı bir çözüm yolu olarak bulunan turşu elbette bir teselli değildir.

İMTİYAZ SAHİBİ

Selvet GÜRDAĞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Yıldız AKSU

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Ali ALTUN

GÖRSEL DANIŞMAN

Seda DUVAN

YAYIN KURULU

Havva BAL

Sibel SAĞLAM

Figen CANÖZ

Halil YILDIZ

OKUL ADRES TELEFON

MELİHA HASAN ALİ BOSTAN ÇUBUK FEN LİSESİ

Yıldırım Beyazıt Mah. Ağrı sok. No 3 Çubuk / Ankara

0312 837 92 72